

ارزیابی غلظت فلزات سنگین (سرب، کادمیوم، کرم، مس، کبالت و روی) در ماهیان خوراکی تالاب بین المللی خورخوران

چکیده

فلزات سنگین از مهم‌ترین آلاینده‌های سمی در اکوسیستم‌های آبی هستند و آبریان در معرض بسیاری از این آلاینده‌ها قرار دارند. این عناصر در ماهی به‌عنوان یکی از زنجیره‌های غذایی انسان تجمع می‌یابند. هدف از این تحقیق بررسی غلظت فلزات سنگین در گونه‌های غالب صیدشده در تالاب بین‌المللی خورخوران خور خوران بوده است. صید ماهیان در منطقه مورد مطالعه در دی‌ماه ۱۳۹۱ صورت گرفت. اندازه‌گیری میزان فلزات سنگین سرب، کادمیوم، کبالت، مس، کبالت، کرم و روی در اندام‌های عضله ۸ گونه از ماهیان خوراکی تالاب بین‌المللی خور خوران حلو سفید (*Pampus argenteus*)، شورت (*Sillago sihama*)، سنگسر شش خط (*Pomadasy furcatus*)، سرخو معمولی (*Lutjanus johni*)، هامور معمولی (*Epinephelus coioides*)، خنوخال سیاه (*Plectorhinchus pictus*)، گواف کوچک (*Anodontostoma chacunda*)، زمین کن (*platycephalus indicus*) بر اساس روش‌های استاندارد صورت گرفت. در بین فلزات سنگین، بالاترین مقدار مربوط به فلز روی با $176/50 \pm 37/71$ در گونه زمین کن و کمترین مقدار را سرب با $0/08 \pm 0/01$ میکروگرم در گرم وزن خشک در گونه حلو سفید اندازه‌گیری شد. به‌علاوه تجمع فلزات سنگین به‌صورت $Zn > Cu > Co > Cr > Cd > Pb$ تعیین شد. میانگین کادمیوم با $1/39$ میکروگرم در گرم وزن خشک از استانداردهای جهان بیشتر بود. همچنین میانگین غلظت سرب از استاندارد WHO و FDA کمتر، در صورتی که از استانداردهای IAEA، UNEP، TFC بیشتر است. غلظت فلزات سنگین در بین گونه‌های مختلف ماهیان اختلاف معنی‌داری را نشان داد که می‌تواند ناشی از تفاوت ویژگی‌های بوم‌شناسی ماهیان و فلزات باشد. فعالیت‌های مختلف در حاشیه تالاب و ویژگی‌های این اکوسیستم می‌تواند دلیلی بر بالا بودن غلظت برخی از فلزات سنگین در مقایسه با مطالعات مشابه و استانداردهای جهانی باشد.

واژگان کلیدی: تالاب، خور خوران، فلزات سنگین، ماهیان خوراکی، خلیج فارس.

محسن دهقانی^{۱*}

۱. استادیار گروه شیلات، واحد بندرعباس، دانشگاه آزاد اسلامی، بندرعباس، ایران

*مسئول مکاتبات:

dehghani933@gmail.com

کد مقاله: ۱۳۹۵۰۳۰۳۰۱

تاریخ دریافت: ۱۳۹۵/۰۷/۱۴

تاریخ پذیرش: ۱۳۹۵/۰۹/۰۸

این مقاله برگرفته از طرح پژوهشی است.

مقدمه

اهمیت زیستگاه‌های آبی، به‌عنوان اکوسیستم‌های غیرقابل جایگزین برای زیست‌مندان وابسته به آن‌ها و نگهداری تنوع زیستی بسیاری از گونه‌های ارزشمند جانوری و گیاهی، قابل توجه است (MacFarlane and Burchett, 2000). برای حفظ محیط‌زیست و کنترل آلودگی اطلاع دقیقی از میزان آلودگی‌ها و پراکنش آن‌ها نیاز می‌باشد (Storelli et al., 2005). از سوی دیگر برای تعیین تأثیر آلودگی، منابع و غلظت آلاینده‌ها در محیط‌های آبی نیاز به ارزیابی و پایش محیط است و میزان آلودگی در این محیط‌ها می‌تواند توسط آنالیز آب، رسوبات و موجودات دریایی تعیین شود (Ochieng et al., 2007).

فلزات سنگین جزو آلاینده‌های پایداری و به علت سمیت زیست‌شناختی، قابلیت تجزیه نیستند (de Mora et al., 2004). فلزات سنگین شامل دودسته عناصر ضروری و غیرضروری هستند که در بوم سم‌شناسی قابل توجه‌اند، از این رو این عناصر پایداری بالایی داشته و توانایی ایجاد سمیت در موجودات زنده را دارند. این عناصر از راه‌های مختلف مانند فاضلاب‌های شهری و صنعتی، شسته شدن و حمل مواد شیمیایی از خشکی، فعالیت‌های کشاورزی و ته‌نشست اتمسفری وارد محیط‌های آبی می‌شوند (Sekhar et al., 2003). مقدار این آلاینده‌ها معمولاً به دلیل تجمع و بزرگنمایی زیستی در بدن آبزیان بسیار بالاتر از محیط اطراف است و چون بسیاری از گونه‌های دریایی مورد تغذیه‌ی انسان قرار می‌گیرند، دانستن مقادیر طبیعی فلزات، یا حداقل غلظت ثابتشان در یک محیط دریایی برای تعیین و ارزیابی آلودگی فلز ضروری است (Ruelas-Inzunza and Pa'ez-Osuna, 2000).

آبزیان به‌ویژه ماهی‌ها به‌عنوان یک منبع پروتئینی ارزشمند در سبد غذایی بسیاری از مردم جهان وجود دارند و تخمین زده می‌شود ۱۵ تا ۲۰ درصد از پروتئین‌های حیوانی از منابع آبی تأمین شود (FAO, 2010). با این وجود این آبزیان می‌توانند دارای میزان خطرناکی از بعضی فلزات باشند که ممکن است از طریق‌های زنجیره‌ی غذایی برای انسان مخاطره‌آمیز باشد. ماهی در محل زیست خود توانایی گریز از این مضرات مخرب آلودگی را نداشته و سبب آلودگی زنجیره غذایی نیز می‌شود (Vinodhini and Narayanan, 2008). به آن‌ها عموماً قابلیت بالایی در تجمع بیولوژیکی آلاینده‌های محیطی دارا هستند (Türkmen et al., 2009). سن، طول، وزن، جنسیت، عادت تغذیه‌ای، نیازهای اکولوژیک، تغییرات فصلی در خواص شیمیایی آب از جمله: شوری، سختی، دما و غلظت فلزات سنگین در آب و رسوب جزو عوامل مؤثر در تجمع فلزات سنگین در اندام‌های مختلف ماهی می‌باشند (Demirak et al., 2006). از این رو ماهی‌ها به‌عنوان یک شاخص زیستی برای تعیین اثر آلودگی ناشی از فلزات سنگین، در اکوسیستم‌های آبی استفاده می‌شوند، چراکه آن‌ها در بالای زنجیره غذایی بوده و به‌عنوان یک منبع غذایی منعکس‌کننده تأثیرات بهداشتی برای انسان می‌باشد (Fernandes et al., 2008). به‌علاوه می‌توان از گونه‌های ماهی برای ارزیابی بهداشت اکوسیستم‌های آبی استفاده نمود (Begüm et al., 2005).

تاکنون در خصوص تجمع فلزات سنگین در بافت‌های ماهی و آبزیان مطالعات بسیاری در ایران و جهان صورت گرفته است. Pourang و همکاران (۲۰۰۵)، مقادیر فلزات سنگین در ماهیان منطقه شمالی خلیج فارس مقدار روی، کادمیوم و سرب را در گونه *Solea elongate* به ترتیب ۵/۸، ۰/۱ و ۰/۸۷ پی پی ام گزارش شده است (Pourang et al., 2005). در پژوهشی در خلیج فارس غلظت فلزات سنگین سرب، کادمیوم و نیکل در بافت خوراکی ماهی شوریده به ترتیب ۰/۴۸، ۰/۰۶۴ و ۰/۴۸ میکروگرم بر گرم و در ماهی سرخو ۰/۴۴۲، ۰/۰۶۳ و ۰/۳۲۲ میکروگرم بر گرم در واحد وزن خشک اندازه‌گیری نمود (شهریاری، ۱۳۸۴). Mohammadnabizadeh و همکاران غلظت کادمیوم، سرب و کرم را در گونه *Pampus argenteus* به ترتیب ۰/۱۳، ۰/۰۱ و ۰/۱۳ میکروگرم در گرم و در گونه *Platycephalus indicus* به ترتیب ۰/۲۵، ۰/۲۲ و ۰/۵۸ میکروگرم در گرم اندازه‌گیری نمودند (Mohammadnabizadeh et al., 2014). Leung و همکاران مقادیر غلظت فلزات سنگین سرب (۰/۲۴)، کادمیوم (۰/۰۳)، روی (۱۶/۷)، کرم (۰/۳۸) و مس (۱/۰۲) میکروگرم در گرم را در گونه *Epinephelus coioides* اندازه‌گیری نمودند (Leung et al., 2014).

تالاب بین‌المللی خورخوران با توجه به برخورداری از ویژگی‌های خاص اکولوژیکی و بیولوژیکی از جمله عمق کم آب، وجود خورهای متعدد، سواحل گلی، جنگل‌های مانگرو و تنوع آبزیان جزو مناطق باارزش ساحلی-دریایی خلیج فارس محسوب می‌شود. ساکنین زیادی در حاشیه این تالاب زندگی می‌کنند. در این منطقه ساکنین وابستگی زیادی به محیط دریایی داشته و معیشت اغلب خانوارها در سکونتگاه‌های ساحلی به منابع دریایی به‌ویژه ماهیان وابسته است. وجود سکونتگاه‌های متعدد، صنایع و معادن، منشأ ورود فاضلاب‌های خانگی، پساب‌های صنعتی، مواد زائد و زباله‌ها به این اکوسیستم می‌باشد که خود موجب افزایش غلظت بسیاری از آلاینده‌ها از جمله فلزات سنگین در آب، رسوبات و آبزیان می‌شود؛ بنابراین این تحقیق به‌منظور ارزیابی غلظت فلزات سنگین در ماهیان دارای ارزش خوراکی تالاب بین‌المللی خورخوران انجام گرفته است.

مواد و روش‌ها

تالاب بین‌المللی خور خوران بین ۲۷-۰۰° و ۴۰-۰° عرض شمالی و ۵۲-۵۵° و ۲۱-۵۵° طول شرقی در حدفاصل بندر خمیر و جزیره قشم قرار گرفته است. این منطقه اکنون بانام منطقه حفاظت‌شده حرا تحت مدیریت اداره کل محیط‌زیست استان هرمزگان حفاظت می‌شود. بخشی از منطقه ساحلی- دریایی در منطقه حفاظت‌شده حرا به وسعت ۱۰۰ هزار هکتار در سال ۱۹۷۵ به‌عنوان منطقه حفاظت‌شده جزو تالاب‌های بین‌المللی به ثبت رسید و یکی از مناطق حساس دریایی ایران محسوب می‌شود (HDOE, 2001). این تالاب به‌عنوان یکی از اکوسیستم‌های آبی بی‌نظیر از لحاظ بوم‌شناختی حائز اهمیت است و با توجه به عمق کم آب و بستر گلی، محل مناسبی را برای تخم‌ریزی و پرورش لارو بسیاری از ماهی‌ها فراهم آورده است.

ابتدا ۳ منطقه دریایی در بخش‌های جنوبی، شمالی و مرکزی تالاب بین‌المللی خور خوران بر روی تصاویر ماهواره‌ای TM ۲۰۱۰ تعیین شد. پس از انتخاب اولیه ایستگاه‌ها بر روی تصاویر ماهواره‌ای، در دی‌ماه ۱۳۹۱ توسط یک فروند قایق موتوری و با استفاده از تور ترال عملیات نمونه‌برداری از آبزیان انجام شد. از بین ۲۱ گونه از ماهیان صیدشده، ۸ گونه ماهی که دارای ارزش غذایی بوده و مورد مصرف ساکنین منطقه قرار می‌گرفتند انتخاب شد. در جدول ۱ نام این گونه‌ها ارائه شده است.

جدول ۱: اسامی علمی، مشخصات و نام گونه‌های ماهی صیدشده در منطقه مورد مطالعه

ردیف	نام فارسی	نام علمی	منطقه زیست	ارزش غذایی
۱	حلوا سفید	<i>Pampus argenteus</i>	نرتیک	خوراکی
۲	شورت	<i>Sillago sihama</i>	منطقه ساحلی	خوراکی
۳	سنگسر شش خط	<i>Pomadasys furcatus</i>	نرتیک	خوراکی
۴	سرخو معمولی	<i>Lutjanus johni</i>	نرتیک	خوراکی
۵	هامور معمولی	<i>Epinephelus coioides</i>	نرتیک	خوراکی
۶	خنو خال سیاه	<i>Plectorhinchus pictus</i>	میان زی	خوراکی
۷	گواف کوچک	<i>Anodontostoma chacunda</i>	سطح زی	خوراکی
۸	زمین کن	<i>platycephalus indicus</i>	کف زی	خوراکی

از هر گونه از ماهیان موردنظر، ۱۲ قطعه انتخاب و پس از انتقال به آزمایشگاه زیست‌سنجی شدند. در مرحله بعد بافت عضله ماهی جدا و در دستگاه freeze dryer خشک شد (Alam et al., 2002). سپس ۱ گرم از بافت نمونه‌ها توسط ترازوی دیجیتال با دقت ۰/۰۱ گرم توزین و به هر نمونه ۸ میلی‌لیتر نیتریک اسید ۶۵٪ اضافه گردید. نمونه‌ها جهت انجام عمل هضم مقدماتی به مدت ۱۲ ساعت در دمای اتاق در آزمایشگاه قرار داده شد. برای هضم نهایی، بعد از هضم اولیه به هر یک از نمونه‌ها ۳ میلی‌لیتر پرکلریک اسید ۷۰٪ اضافه گردید و روی حمام شن در دمای ۱۶۰ درجه سانتی‌گراد قرار گرفت (Storelli and Marcotrigiano, 2005). محلول‌های حاصل از هضم پس از سرد شدن در دمای محیط با آب دو بار تقطیر به حجم ۲۵ میلی‌لیتر رسانده شد و با استفاده از کاغذ صافی ۰/۴۵ میکرومتری فیلتر شدند. جهت اندازه‌گیری غلظت فلزات در نمونه‌ها از دستگاه جذب اتمی گرافیتی مدل ELMER PERKIN استفاده گردید (MOOPAM, 1983). به‌منظور کنترل کیفیت آزمایش و صحت سنجی داده‌ها از مواد مرجع استاندارد (DORM-2 National Research Council, Canada) استفاده شد که نتایج اندازه‌گیری مؤید بازیابی ۹۵ درصدی تمامی نمونه‌های استاندارد بود. در این تحقیق تجزیه و تحلیل داده‌ها به کمک نرم‌افزار SPSS17

انجام شد و میانگین نتایج در گونه‌های مختلف صید و فلزات سنگین با آزمون آماری آنالیز واریانس یک‌طرفه (ANOVA) در سطح اطمینان ۹۵ درصد مقایسه شد.

نتایج

میانگین فلز کرم در ۸ گونه ماهی سرخو معمولی، سنگسر شش خط، زمین کن، گواف کوچک، هامور معمولی، شورت، خنوخال سیاه و حلوا سفید ۱/۵۵ میکروگرم بر گرم ماده خشک اندازه‌گیری شد. کمترین مقدار کرم در خنوخال سیاه ($1/06 \pm 0/14$ میکروگرم بر گرم ماده خشک) و بیشترین مقدار آن در گواف کوچک ($1/91 \pm 0/54$ میکروگرم بر گرم ماده خشک) اندازه‌گیری شد.

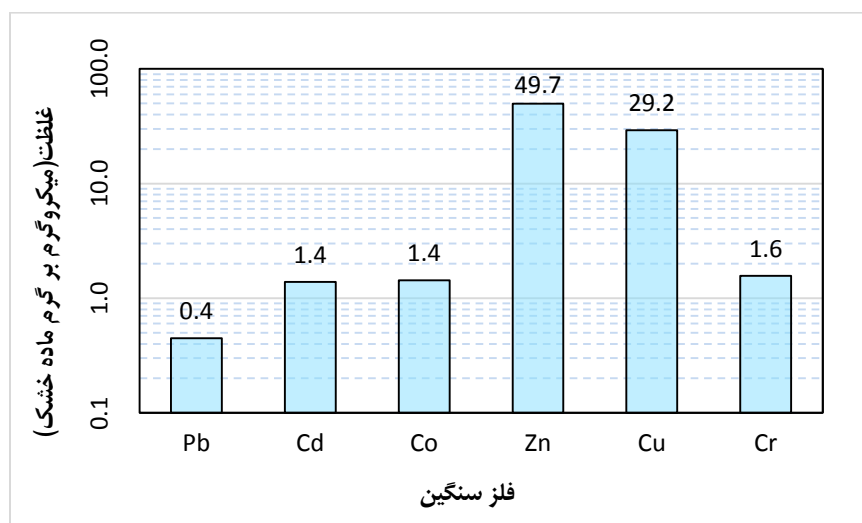
غلظت مس در بافت زمین کن $136/00 \pm 26/55$ و هامور معمولی $2/13 \pm 0/87$ میکروگرم بر گرم ماده خشک اندازه‌گیری شد. غلظت این عنصر در ۸ گونه مورد مطالعه $29/15$ میکروگرم بر گرم ماده خشک اندازه‌گیری شد. غلظت روی در بافت عضله ماهیان دارای حداکثر $176/5$ میکروگرم بر گرم در زمین کن و حداقل $18/35$ میکروگرم بر گرم در گواف کوچک بود. مقدار کبالت در سرخو معمولی $0/75 \pm 0/17$ ، سنگسر شش خط $1/01 \pm 0/19$ ، زمین کن $3/68 \pm 0/89$ ، گواف کوچک $1/05 \pm 0/20$ ، هامور معمولی $1/01 \pm 0/19$ ، شورت $0/56 \pm 0/14$ ، خنوخال سیاه $2/01 \pm 0/19$ و حلوا سفید $1/38 \pm 0/33$ میکروگرم بر گرم وزن خشک اندازه‌گیری شد.

بیشترین غلظت کادمیوم در زمین کن و کمترین مقدار آن در سرخو معمولی به ترتیب با $2/58$ و $0/50$ میکروگرم بر گرم وزن خشک اندازه‌گیری شد. میانگین غلظت این عنصر در ۸ گونه مورد مطالعه $1/39$ میکروگرم بر گرم وزن خشک تعیین شد.

مقدار سرب در سرخو معمولی $0/35 \pm 0/09$ ، سنگسر شش خط $0/45 \pm 0/09$ ، زمین کن $0/44 \pm 0/08$ ، گواف کوچک $0/76 \pm 0/12$ ، هامور معمولی $0/91 \pm 0/18$ ، شورت $0/12 \pm 0/05$ ، خنوخال سیاه $0/48 \pm 0/07$ و حلوا سفید $0/08 \pm 0/01$ میکروگرم بر گرم وزن خشک اندازه‌گیری شد. نتایج حاصل از اندازه‌گیری غلظت فلزات سنگین در ماهیان در جدول ۲ و میانگین کل در شکل ۱ ارائه شده است. نتایج حاصل از آزمون ANOVA نشان داد غلظت فلزات سنگین در بین ۸ گونه مختلف از ماهیان منطقه اختلاف معنی‌داری دارد (۰۵ جدول ۳).

جدول ۲: میانگین و انحراف معیار مقادیر فلزات سنگین در بافت عضله ماهیان (برحسب میکروگرم بر گرم ماده خشک).

نام ماهی	Cr	Cu	Zn	Co	Cd	Pb
حلوا سفید	$1/80 \pm 0/27$	$15/23 \pm 2/35$	$30/00 \pm 4/32$	$1/48 \pm 0/33$	$1/87 \pm 0/25$	$0/08 \pm 0/01$
شورت	$1/65 \pm 0/24$	$60/00 \pm 8/45$	$67/50 \pm 9/12$	$0/56 \pm 0/14$	$1/99 \pm 0/28$	$0/12 \pm 0/05$
سنگسر شش خط	$1/15 \pm 0/19$	$4/88 \pm 0/98$	$24/42 \pm 5/17$	$1/01 \pm 0/19$	$0/75 \pm 0/16$	$0/45 \pm 0/09$
سرخو معمولی	$1/69 \pm 0/23$	$3/63 \pm 1/22$	$20/50 \pm 4/28$	$0/75 \pm 0/17$	$0/50 \pm 0/16$	$0/35 \pm 0/09$
هامور معمولی	$1/44 \pm 0/20$	$2/13 \pm 0/87$	$40/00 \pm 8/82$	$1/01 \pm 0/24$	$1/96 \pm 0/31$	$0/91 \pm 0/18$
خنوخال سیاه	$1/06 \pm 0/14$	$5/63 \pm 1/75$	$20/55 \pm 5/25$	$2/01 \pm 0/19$	$0/60 \pm 0/17$	$0/48 \pm 0/07$
گواف کوچک	$1/91 \pm 0/54$	$5/75 \pm 1/32$	$18/35 \pm 4/93$	$1/05 \pm 0/20$	$0/58 \pm 0/13$	$0/76 \pm 0/12$
زمین کن	$1/83 \pm 0/47$	$136/00 \pm 26/55$	$176/50 \pm 37/71$	$3/68 \pm 0/89$	$2/58 \pm 0/75$	$0/44 \pm 0/08$

شکل ۱: میانگین کل غلظت فلزات اندازه گیری شده در ماهیان مورد مطالعه در منطقه (میکروگرم بر گرم).

جدول ۳: نتایج آنالیز آماری ANOVA یک طرفه فلزات سنگین در گونه های مختلف.

فلز	df	F	Sig
کرم	۷	۴۶۲/۷۸۴	۰/۰۰۰
مس	۴۸	۶۲/۲۸۸	۰/۰۰۰
روی		۱۲۴/۳۱۲	۰/۰۰۰
کبالت		۹۰۱/۱۱۵	۰/۰۰۰
کادمیوم		۵۴۰/۰۸۴	۰/۰۰۰
سرب		۴۴۰/۰۹۶	۰/۰۰۰

بحث و نتیجه گیری

نتایج این تحقیق نشان داد میانگین تجمع فلزات سنگین در ماهیان مورد مطالعه به صورت $Zn > Cu > Co > Cr > Cd > Pb$ اندازه گیری شد. میانگین فلزات روی ۴۹/۷۳، مس ۲۹/۱۵، کرم ۱/۵۶، کبالت ۱/۴۳، کادمیوم ۱/۳۹ و سرب ۰/۴۵ میکروگرم بر گرم وزن خشک بود. فلزات در محیط های آبی در بدن آبزیان تجمع می یابند و سپس از طریق زنجیره غذایی به بدن انسان منتقل می شوند. تجمع فلزات سنگین در موجودات زنده با میزان جذب آن آلاینده و نرخ متابولیسم آن موجود نسبت به اندازه بدن کنترل می شود. تفاوت در غلظت فلزات در ماهیان نقاط مختلف به فاکتورهای مختلفی از جمله: رفتار تغذیه ماهی (Obasohan and Oronsaye, 2004)، فاصله موجود زنده تا منبع آلودگی، توانایی، بزرگنمایی زیستی یا کاهش زیستی یک فلز خاص (Barlas, 1999)، سن، طول و وزن ماهی (Benson et al. 2007) و نوع زیستگاه بستگی دارد (Saei-Dehkordi and Fallah, 2011).

جدول ۳ مقادیر اندازه گیری شده را با مطالعات مشابه نشان می دهد. عریان و همکاران مقدار سرب را در بافت عضله حلوا سفید 0.29 ± 0.3 پی پی ام اندازه گیری نمود که کمتر از مقدار اندازه گیری شده در مطالعه کنونی است (عریان و همکاران، ۱۳۸۹). میانگین این عنصر در مطالعات نبی زاده نیز کمتر گزارش شده است (Nabizadeh and Pourkhabbaz, 2011). Mohammadnabizadeh و همکاران نیز مقادیر کرم

و کادمیوم در گونه کمتر *Platycephalus indicus* از مطالعه کنونی و مقدار سرب را بیشتر از همین گونه اندازه گیری نمودند. میلی گرم در گرم اندازه گیری نمودند که کمتر از میانگین اندازه گیری شده در ۸ گونه ماهی خوراکی تالاب خورخوران می باشد. مقدار این عنصر در شوریده ۱۲۱/۴ ppm اندازه گیری شد که بیشتر از مطالعه کنونی است (عسکری ساری و ولایت زاده، ۱۳۹۰).

جدول ۳: مقایسه مقدار فلزات سنگین در بافت عضله ماهیان با مطالعات دیگر (میکروگرم در گرم وزن خشک).

Pb	Cd	Co	Zn	Cu	Cr	مرجع
-	۰/۲۲	-	۱۴/۴۴	۳/۳۳	-	خزایی و همکاران - حلوا سفید
۰/۲۹	۰/۰۵	-	-	-	-	عریان و همکاران - حلوا سفید
۰/۷۳	۰/۳۹	-	-	-	۰/۶	نبی زاده و همکاران - زمین کن
۰/۷۶	۰/۵	-	-	-	۰/۷۲	نبی زاده و همکاران - شورت
۰/۱۱۳	۰/۰۱۳	<۰/۰۰۵	۸/۲	۰/۵۶	۰/۰۳	de Mora et al., 2004: (8 Species) Qatar
۰/۰۲۵	<۰/۰۰۱	۰/۰۱۴	۱۳/۵	۰/۳۷	۰/۰۱	de Mora et al., 2004: (8 Species) UAE
۰/۰۲۸	۰/۰۰۱	<۰/۰۱	۱۵/۹	۰/۲۳۵	۰/۰۱۳	de Mora et al., 2004: (8 Species) Bahrain
۰/۰۲۵	<۰/۰۰۵	<۰/۰۰۵	۱۳/۴	۰/۵۱۳	۰/۰۲۷	de Mora et al., 2004: (8 Species) Oman
۲/۳۲	۰/۱۱۱	-	-	۱/۵۶	-	Pourang et al., 2005 (Epinephelus coioides)
-	۰/۰۷	-	۲۵/۵۵	۱/۸۸	۰/۴۷	Velusamy et al., 2014 (Lutjanus johni)
۰/۵۸	۰/۲۲	-	-	-	۰/۲۵	Mohammadnabizadeh et al., 2014 (Platycephalus indicus)
۰/۴۵	۱/۳۹	۱/۴۳	۴۹/۷۳	۲۹/۱۵	۱/۵۶	مطالعه کنونی

Velusamy و همکاران غلظت کرم عناصر کرم، مس، روی و کادمیوم را در گونه *Lutjanus johni* به ترتیب ۰/۴۷، ۱/۸۸، ۲۵/۵۵ و ۰/۰۷ میکروگرم در گرم وزن خشک اندازه گیری نمودند. این مقادیر نسبت به مطالعه کنونی در همین گونه برای کرم و مس کمتر و برای مس و کادمیوم بیشتر است (Velusamy et al., 2014).

Mohammadnabizadeh و همکاران در مطالعه بر روی گونه *Platycephalus indicus* در ذخیره گاه زیست کره حرا غلظت کرم و کادمیوم را با ۰/۲۵ و ۰/۲۲ میکروگرم بر گرم اندازه گیری نمودند که کمتر از مطالعه کنونی است در حالی که مقدار سرب را ۰/۵۸ میکروگرم بر گرم گزارش نمودند که بیشتر از غلظت سرب در همین گونه و در مطالعه کنونی است (Mohammadnabizadeh et al., 2014). Pourang و همکاران مقادیر فلزات سنگین روی، کادمیوم و سرب را در گونه *Epinephelus coioides* در شمال خلیج فارس به ترتیب ۱/۵۶، ۰/۱۱۱ و ۱/۳۲ میکروگرم در گرم گزارش نمودند که مقدار سرب در همین گونه در مطالعه کنونی با ۰/۴۵ میکروگرم در گرم کمتر در صورتی که مقدار روی و کادمیوم به ترتیب با ۱۹/۱۵ و ۱/۳۹ میکروگرم در گرم بیشتر اندازه گیری شد (Pourang et al., 2005).

مقدار کرم در مطالعات نبی زاده در دو گونه زمین کن و شورت به ترتیب ۰/۶ و ۰/۷۲ میکروگرم در گرم اندازه گیری شد (Nabizadeh and Pourkhabbaz, 2011) در حالی که مقدار این عنصر در همین دو گونه به ترتیب ۱/۸۳ و ۱/۶۵ میکروگرم در گرم بود. خزایی و همکاران مقدار مس را در عضله ماهی حلوا سفید ۳/۳۰۰ و در شوریده ۲/۳۶۶ قسمت در میلیون و کمتر از میانگین اندازه گیری شده در حلوا سفید (۱۵/۲۳)

قسمت در میلیون) و بیشتر از مقدار آن در هامور معمولی (۲/۱۳ قسمت در میلیون) گزارش داده‌اند (خزایی و همکاران، ۱۳۹۲). مقادیر آرایه توسط Agah و همکاران در سنگسر، هامور، زمین کن، شوریده و حلوا سفید در مقایسه با نتایج کنونی تفاوت‌های زیادی را نشان می‌دهد (Agah et al., 2009). همچنین de Mora و همکاران در سال ۲۰۰۴ مطالعات خود را در بافت چندگونه ماهی در قطر، امارات، بحرین و عمان ارائه نمودند و مقادیر ارائه‌شده در مورد همه‌ی فلزات کمتر گزارش شده است (de Mora et al., 2004). نتایج حاصل از غلظت دو عنصر کادمیوم و سرب در این مطالعه، در مقایسه با تحقیقات بر روی ماهیان در سواحل فرانسه (Henry, 2004)، اسپانیا (Usero, 2004) کمتر بود. در مطالعه‌ای بر روی ماهیان دریای سیاه سطوح کادمیوم و سرب بالاتر از حد آستانه برای مصرف انسان گزارش شده است (Tuzen, 2009). میانگین غلظت سرب در این مطالعه با ۰/۴۵ میکروگرم بر گرم وزن خشک از استاندارد WHO و FDA کمتر، در صورتی که از استانداردهای IAEA، UNEP، TFC بیشتر است (جدول ۴). به‌علاوه میانگین غلظت کادمیوم در ۸ گونه ماهی مورد مطالعه (μg/g DW) ۱/۳۹ بیشتر از استانداردهای ارائه‌شده می‌باشد. مقایسه نتایج سایر فلزات با استانداردها نشان می‌دهد مقادیر اندازه‌گیری شده در گونه‌های مختلف صیدشده عموماً بیشتر از استانداردهای جهانی و منطقه‌ای می‌باشد. Tuzen در مطالعه بر روی ماهیان دریای سیاه نشان داد مقادیر سرب و کادمیوم بیشتر از مقادیر استاندارد برای مصرف انسان است (Tuzen, 2009).

جدول ۴: مقدار فلزات سنگین در استانداردها (میکروگرم در گرم وزن خشک).

Pb	Cd	Co	Zn	Cu	Cr	مرجع
۰/۱۲	۰/۱۸	-	-	۳/۲۸	۰/۳۷	IAEA-407(Wyse et al., 2003)
۰/۳	۰/۳	-	-	-	-	UNEP,1985
۱	۱	-	-	-	۰/۱۵	WHO(Cheung et al., 2008)
۰/۲	۰/۰۵	-	-	۲۰	-	TFC, 2002
۰/۵	۰/۱	-	-	-	-	(FDA)(Chen, 2001)

علت بالا بودن غلظت برخی از فلزات در ماهیان تالاب بین‌المللی خور خوران ممکن است به دلیل فعالیت‌های سکونتگاهی، اقتصادی، تردهای دریایی و صنعتی واقع در حاشیه تالاب باشد. فعالیت‌های نوار ساحلی منجر به تولید فاضلاب‌های صنعتی و خانگی و پسماندهای جامد و سایر منابع آلودگی آب می‌شود که بر کیفیت آب‌های ساحلی تأثیر گذاشته و برخی از آلاینده‌ها از جمله فلزات سنگین را به آب‌ها وارد می‌کنند. همچنین بر اساس مطالعات انجام‌شده توسط Benson و همکاران (۲۰۰۷)، گونه‌های کف زی و ماهی‌خوار نسبت به فلزات سنگین بیشتر آلوده هستند زیرا این ماهیان علاوه بر جذب آلودگی از آب و مواد غذایی، می‌توانند تحت تأثیر آلودگی ناشی از رسوبات کف نیز قرار گیرند و بالا بودن غلظت فلزات سنگین در برخی از گونه‌ها در این مطالعه از جمله زمین کن این موضوع را ثابت می‌کند.

منابع

- خزایی، س.ح.، احمدی آلکویی ز. و شهریاری، م.، ۱۳۹۲. بررسی غلظت فلزات سرب، نیکل و کادمیوم در ماهیان مصرفی شهرستان خرمشهر. مجله علمی پزشکی جندی‌شاپور، دوره ۱۲، شماره ۴، صفحات ۴۱۷-۴۰۹.
- شهریاری، ع.، ۱۳۸۴. اندازه‌گیری مقادیر غلظت فلزات سنگین کادمیوم، کروم، سرب و نیکل در بافت خوراکی ماهیان شوریده و سرخو خلیج فارس در سال ۱۳۸۲، مجله علوم پزشکی دانشگاه علوم پزشکی گرگان، دوره ۷، شماره ۲، صفحات ۶۵-۶۷.

- عریان، ش.، تاتینا، م. و قریب خانی، م.، ۱۳۸۹. بررسی اثرات آلودگی نفی در حوزه شمالی خلیج فارس بر میزان تجمع فلزات سنگین (نیکل، سرب، کادمیوم و وانادیوم) در بافت عضله ماهی حلوا سفید (*Pampus rgenteuss*). اقیانوس شناسی، شماره ۴، صفحات ۶۸-۶۱.
- عسکری ساری، ا. و ولایت زاده، م.، ۱۳۹۰. اندازه گیری و مقایسه غلظت فلزات سنگین سرب و روی در عضله و کبد سه گونه شوریده (*Otolithes ruber*) قباد (*Scomberomorus guttatus*) و شیر (*Scomberomorus commerson*) خلیج فارس. شیلات، دوره ۲ شماره ۵ (۱۸)، صفحات ۴۶-۳۹.
- Agah, H., Leermakers, M., Elskens, M., Fatemi, S. M. R. and Baeyens, W., 2009. Accumulation of trace metals in the muscle and liver tissues of five species from the Persian Gulf. Journal of Environmental Monitoring and Assessment, 157: 499-514.
- Alam, M. G. M., Tanaka, A., Allinson, G., Laurenson, L. J. B., Stagnitti, S. and Snow, E. T., 2002. A comparison of trace element concentrations in cultured and wild carp (*Cyprinus carpio*) of Lake Kasumigaura, Japan. Ecotoxicology and Environmental Safety, 53: 348-354.
- Barlas, N., 1999. A pilot study of heavy metal concentration in various environments and fishes in the Upper Sakarya River Basin, Turkey. Environmental Toxicology, 14: 367-373.
- Begüm, A., Amin, Md. N., Kaneco, S. and Ohta, K., 2005. Selected elemental composition of the muscle tissue of three species of fish, *Tilapia nilotica*, *Cirrhina mrigala* and *Clarius batrachus*, from the fresh water Dhanmondi Lake in Bangladesh. Food Chemistry, 93: 439-443.
- Benson, N. K., Essien, J. P., Williams, A. B. and Bassey, D. E., 2007. Mercury accumulation in fishes from tropical aquatic ecosystems in the Niger Delta, Nigeria. Current Science, 92(6): 781-785.
- Chen, Y. C. and Chen, M. H., 2001. Heavy metal concentrations in nine species of fishes caught in coastal waters off Ann-Ping, S.W. Taiwan. Journal of Food and Drug Analysis, 9:107-114.
- Cheung, K. C., Leung, H. M. and Wong, M. H., 2008. Metal concentrations of common freshwater and marine fish from the Pearl River Delta, South China. Archives of Environmental Contamination and Toxicology, 54: 705-715.
- de Mora, S., Scott, W. F., Wyse, E. and Azemard, S., 2004. Distribution of heavy metals in marine bivalves, fish and coastal sediments in the Gulf and Gulf of Oman, Marine Pollution Bulletin, 49: 410-424.
- Demirak, A., Yilmaz, F., Tuna, A. L. and Ozdemir, N., 2006. Heavy metals in water, sediment and tissues of *Leuciscus cephalus* from a stream in southwestern Turkey. Chemosphere, 63(9): 1451-1458.
- FAO, 2010. Fishery and Aquaculture Statistics. Food and agriculture organization of the united states, Rome.
- Fernandes, C., Fontainhas-Fernandes, A., Cabral, D. and Salgado, M. A., 2008. Heavy metals in water, sediment and tissues of *Liza saliens* from Esmoriz-Paramos lagoon, Portugal. Environ. Monit. Assess, 136: 267-275.
- Henry, F., Amara, R., Courcot, L., Lacouture, D. and Bertho, M., 2004. Heavy metals in four fish species from the French coast of the Eastern English Channel and Southern Bight of the North Sea. Environment International, 30: 675-683.
- HDOE (Hormozgan Department of Environment), 2001. Protected Area, Hormozgan Province, Department of Natural.
- Leung, H. M., Leung, A. O. W., Wang, H. S., Ma, K. K., Liang, Y. and Ho, K.C. 2014. Assessment of heavy metals/metalloid (As, Pb, Cd, Ni, Zn, Cr, Cu, Mn) concentrations in edible fish species tissue in the Pearl River Delta (PRD), China. Marine Pollution Bulletin, 78: 235-245.
- MacFarlane, G. B. and Burchett, M. D., 2000. Cellular distribution of Cu, Pb, and Zn in the Grey Mangrove *Avicennia marina* (Forsk.). Vierh Aquatic Botanic, 68: 45-59.
- Mohammadnabizadeh, S., Pourkhabbaz, A. and Afshari, R. 2014. Analysis and Determination of Trace Metals (Nickel, Cadmium, Chromium, and Lead) in Tissues of *Pampus argenteus* and *Platycephalus indicus* in the Hara Reserve, Iran. Journal of Toxicology. 76: 123-129.
- MOOPAM, 1983. Manual of oceanographic observation and pollution analysis. Regional organization for the protection of marine environment (ROPME).
- Nabizadeh, M. S. and Pourkhabbaz, A., 2011. Metal Concentrations in Marine Fishes Collected from Hara Biosphere in Iran. Bulletin of Environmental Contamination and Toxicology, 17(2): 71-79.

Obasohan, E. E. and Oronsaye, J. A. O., 2004. Bioaccumulation of heavy metals by some cichlids of trace metals in the muscle and liver tissues of five fish species from the Persian Gulf. *Environmental Monitoring and Assessment*, 157:499-514.

Ochieng, E. Z., Lalah, J. O. and Wandiga, S. O., 2007. Analysis of heavy metals in water and surface sediment in five Rift Valley Lakes in Kenya for assessment of recent increase in anthropogenic activities. *Bull. Environ. Contam. Toxicol.*, 79: 570-576.

Pourrang, N., Nikouyan, A. and Dennis, J. H., 2005. Trace element concentration in fish, sediments and water from northern part of the Persian Gulf. *Environmental monitoring and assessment*. 109: 293-316.

Ruelas-Inzunza, J. R. and Pa'ez-Osuna, F., 2000. Comparative bioavailability of trace metals using three filter-feeder organisms in a subtropical coastal environment (Southeast Gulf of California). *Environmental Pollution*, 107: 437-444.

Saei-Dehkordi, S. S. and Fallah, A. A., 2011. Determination of copper, lead, cadmium and zinc content in commercially valuable fish species from the Persian Gulf using derivative potentiometric stripping analysis. *Microchemical Journal*, 98: 156-162.

Sekhar. K. C., Charg, N. S., Kamala, C. T., Suman raj, D. S. and Rao, S., 2003. Fractionation studies and bioaccumulation of sediment bound heavy metal in Koueru Lake by edible fish. *Environment International*, 22:1001-1008.

Storelli, M. M. and Marcotrigiano, G. O., 2005. Bioindicator organisms: Heavy metal pollution evaluation in the Ionian Sea (Mediterranean Sea-Italy). *Environmental Monitoring and Assessment*, 102:159-166.

Storelli, M. M., Storelli, A., D'dabbo, R., Marano, C., Bruno, R. and Marcotrigiano, G. O., 2005. Trace elements in loggerhead turtles (*Caretta caretta*) from the eastern Mediterranean Sea: Overview and evaluation. *Environ. Pollut.*, 135: 163-170.

TFC., 2002. Turkish Food Codes, Official Gazette, 23 September, No. 24885.

Türkmen, M., Türkmen, A., Tepe, Y., Töre, Y. and Ates, A., 2009. Determination of metals in fish species from Aegean and Mediterranean seas. *Food Chemistry*, 113: 233-237.

Tuzen, M., 2009. Toxic and essential trace elemental contents in fish species from the Black Sea, Turkey. *Journal of Food and chemical Toxicology*, 47(9), 2302-2307.

UNEP, 1985. Reference Methods for Marine Pollution Studies, Determination of total Hg in marine sediments and suspended solids by cold vapor AAS. 26.

Usero, J., Izquierdo, C., Morillo. J. and Gracia, I., 2004. Heavy metals in fish (*Solea vulgaris*, *Anguilla anguilla* and *Liza aurata*) from salt marshes on the southern Atlantic coast of Spain. *Environment International*, 29: 949-956.

Velusamy, A., Satheesh Kumar, P. and Chinnadurai, S. 2014. Bioaccumulation of heavy metals in commercially important marine fishes from Mumbai Harbor, India. *Marine Pollution Bulletin*. 77: 187-189.

Vinodhini, R. and Narayanan, M., 2008. Bioaccumulation of heavy metals in organs of fresh water fish *Cyprinus carpio* (Common carp). *International Journal of Environmental Science Technology*, 5: 179-182.

Wyse, E. J., Azemard, S. and Mora, S. J., 2003. Report on the World-wide Intercomparison Exercise for the Determination of Trace Elements and Methylmercury in Fish Homogenate IAEA-407, IAEA/AL/144 (IAEA/MEL/72), IAEA, Monaco.